

WYROK Z DNIA 24 LUTEGO 2003 R.

SNO 5/03

Przewodniczący: sędzia SN Elżbieta Sadzik (sprawozdawca).

Sędziowie SN: Bronisław Czech, Jacek Gudowski.

Sąd Dyscyplinarny – Sąd Najwyższy w Warszawie z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego sędziego Sądu Okręgowego po rozpoznaniu sprawy Sędziego Sądu Rejonowego obwinionego z art. 107 § 1 w zw. z art. 85 § 1 i 89 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego od wyroku Sądu Dyscyplinarnego – Sądu Apelacyjnego z dnia 25 listopada 2002 r., sygn. akt (...)

- 1) u t r z y m a ł w mocy zaskarżony wyrok;
- 2) kosztami sądowymi postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa.

U z a s a d n i e n i e

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego dla okręgu Sądu Okręgowego w A. złożył do Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w A. wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przeciwko sędziemu Sądu Rejonowego, któremu na podstawie art. 107 § 1 u.s.p. zarzucił rażąco obrazę przepisów art. 85 § 1 i 89 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.), polegającą na tym, że w sierpniu 2002 r. w A., posiadając wiadomości związane z pełnioną uprzednio funkcją przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego, dotyczące stwierdzonych nieprawidłowości w sprawie sygn. akt (...), nie zachował tych

okoliczności w tajemnicy i podał jej do publicznej wiadomości w ten sposób, że bez zgody przełożonych udzielił wywiadu, który ukazał się w gazecie „Słowo (...)” w dniu 23 sierpnia 2002 r., w którym opisał uchybienia stwierdzone w tej sprawie i czynności jakie podjął, a także dokonał własnej oceny zachowania sędziego referenta w sprawie.

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2002 r., sygn. akt (...) Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w A., uznał sędziego Sądu Rejonowego za winnego rażącego naruszenia przepisów art. 85 § 1 i art. 89 § 1 cyt. ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych i za to na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 tej ustawy wymierzył mu karę dyscyplinarną upomnienia.

Odwołanie od powyższego wyroku na podstawie art. 121 § 1 cyt. ustawy – Prawo o u.s.p. w części dotyczącej orzeczenia o karze wniósł obrońca obwinionego. Zarzucił wyrokowi, z powołaniem się na art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 127 Prawa o u.s.p., rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec obwinionego sędziego kary upomnienia, polegającą na nie uwzględnieniu przy wyrokowaniu we właściwy sposób okoliczności popełnienia przewinienia jak i osobowości obwinionego, co spowodowało, że dolegliwość wymierzonej kary przekroczyła stopień winy. W konkluzji odwołania wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez uznanie czynu przypisanego obwinionemu za wypadek mniejszej wagi i w konsekwencji o odstąpienie od wymierzenia kary dyscyplinarnej.

W uzasadnieniu odwołania podniesiono, iż przy wymierzaniu obwinionemu kary dyscyplinarnej nie może ująć uwagę to, że obwiniony udzielając wywiadu jedynie autoryzował informacje znane już dziennikarce „Słowa (...)”. To zachowanie, jakkolwiek naruszało przepisy Prawa o u.s.p., powinno być ocenione jako zachowanie mające na celu dobro wymiaru sprawiedliwości, dążenie do zdecydowanego wyeliminowania przypadków „uzupełniania treści wyroków”.

Ponadto w tym okresie, obwiniony stał się podmiotem szeregu artykułów prasowych, w których naruszono jego dobre imię, a treść tych artykułów nie spotkała się ze stosowną reakcją kierownictwa Sądu.

Zatem rzetelne odniesienie się do tych okoliczności – stwierdza autor odwołania – powinno skutkować zmianę oceny szkodliwości czynu przypisanego obwinionemu, a w konsekwencji odstąpienie od wymierzenia kary dyscyplinarnej.

Na rozprawie odwoławczej przed Sądem Najwyższym – Sądem Dyscyplinarnym, obrońca i obwiniony wnosili o uwzględnienie odwołania, zaś Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

Sąd pierwszej instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dokonał wszechstronnej i wnikliwej analizy okoliczności, które powinny być uwzględnione przy ocenie czynu obwinionego sędziego Sądu Rejonowego i podał przyczyny, z powodu których uznał, że zachowanie obwinionego sędziego nie zasługuje na miano przewinienia dyscyplinarnego mniejszej wagi w rozumieniu art. 109 § 5 Prawa o u.s.p., dającego podstawę do skorzystania z możliwości odstąpienia od wymierzenia kary dyscyplinarnej. Trafnie wskazał, że o takim stanowisku zadecydowały okoliczności przedmiotowe przewinienia, a więc okoliczności zdarzenia, motywy działania sędziego i negatywne skutki publikacji, jaka miała miejsce.

Z niekwestionowanych ustaleń faktycznych dokonanych przez ten sąd wynika, że czyn sędziego miał ścisły związek z ujawnionym w kwietniu 2002 r. w prowadzonym wówczas przez niego wydziale faktem uzupełnienia wyroku skazującego, już po prawomocności, przez sędziego X.Y. o orzeczenie o zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych wobec skazanego. O tym fakcie obwiniony zawiadomił prezesa sądu i w sprawie tej podjęto czynności w

kierunku wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wobec sędziego X.Y. Zważywszy na powyższe, nie istniała obawa, że sędzia X.Y. uniknie konsekwencji związanych z popełnionym czynem, nie było więc powodu do upublicznienia sprawy. Sędzia Sądu Rejonowego udzielił wywiadu dziennikarce gazety „Słowo (...)”, którego przedmiotem były okoliczności, o których powziął wiadomość w czasie urzędowania i bez znaczenia jest, czy jedynie akceptował fakty już jej znane, czy też przekazał swą wiedzę o faktach nie znanych. Znaczenie mają natomiast szczególne okoliczności udzielenia wywiadu – po upływie kilku miesięcy, w czasie urlopu, gdy nie sprawował już funkcji przewodniczącego wydziału, w prywatnej rozmowie w kawiarni, bez powiadomienia i uzyskania zgody przełożonych. Sąd pierwszej instancji słusznie ocenił, iż to zachowanie nie było podjęte w dobrze pojętym interesie wymiaru sprawiedliwości, lecz spowodowane osobistą sytuacją obwinionego i przyczyniło się do podważenia autorytetu Sądu. Trafnie oceniono więc motywy działania sędziego Sądu Rejonowego w aspekcie odwołania go ze stanowiska przewodniczącego wydziału i nie pominięto okoliczności związanych z konfliktem w sądzie oraz publikacjami prasowymi dotyczącymi osoby obwinionego.

Na podstawie całokształtu tych okoliczności wysnuto wniosek, iż zachowania obwinionego nie można uznać za przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi, a zatem art. 109 § 5 Prawa o u.s.p. nie ma zastosowania.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny stanowisko to w pełni podziela, zwracając uwagę na znaczenie okoliczności, które zostały przez obwinionego ujawnione i potwierdzone w aspekcie autorytetu Sądu. Akceptuje też wymierzenie sędziemu Sądu Rejonowego za przypisane mu przewinienie dyscyplinarne najniższej przewidzianej w art. 109 § 1 Prawa o u.s.p. kary dyscyplinarnej upomnienia, przy uwzględnieniu na korzyść obwinionego jego dotychczasowej wieloletniej i nienagannej pracy w sądownictwie.

Orzeczenie o kosztach sądowych postępowania odwoławczego oparto o treść przepisu art. 133 Prawa o u.s.p.